

Sygnatura akt: V GC 1356/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 09 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) BANK (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

przeciwko: **Z. K.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Z. K. na rzecz powódki (...) BANK (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 3.665,46 zł (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt pięć złotych 46/100),
- zasądza od pozwanego Z. K. na rzecz powódki (...) BANK (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 963,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1356/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 marca 2019 r. (data wpływu) wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego powód (...) Bank (...) S.A.

z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł

o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego Z. K. kwoty 3.665,46 zł wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 05 grudnia 2008 r. zawarł

z pozwanym umowę o kredyt w rachunku bieżącym. Pozwany nie wywiązał się

z warunków określonych w umowie, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które na dzień 21 marca 2019 r. wynosiło 3.665,46 zł. Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna z tytułu niespłaconego kapitału w wysokości 3.460,00 zł oraz kwota 205,46 zł z tytułu niespłaconych odsetek za zwłokę, naliczona od dnia niespłacenia przez pozwanego należności w terminie do dnia 21 marca 2019 r.

W dniu 08 maja 2019 r. w sprawie sygn. akt VI Nc-e 548972/19 Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił roszczenie powoda.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 02 lipca 2019 r. (data wpływu) złożył sprzeciw od powyższego nakazu wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania wskazując, że nie zawierał z powodem umowy kredytowej będącej źródłem wierzytelności dochodzonej pozwem.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 08 lipca 2019 r. przywrócił pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 08 maja 2019 r., stwierdził, iż na skutek wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty utracił moc w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w K..

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 15 października 2019 r. (data wpływu) strona powodowa w całości podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. jest wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego po numerem (...). Pozwany Z. K. prowadził działalność gospodarczą pod firmą Gospodarstwo (...) w K. w oparciu o wpis do (...).

(fakty bezsporna).

W dniu 05 września 2016 r. (data podpisania umowy) poprzednik prawny powoda (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym umowę o kredyt w rachunku bieżącym nr (...) z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej kredytobiorcy. Wysokość kredytu została przez strony ustalona do maksymalnej wysokości 22.900,00 zł, okres kredytowania na 12 miesięcy od dnia podpisania umowy. Oprocentowanie kredytu było zmienne i stanowiło WIBOR 3M powiększony o 6 punktów procentowych. Termin wymagalności odsetek został ustalony na ostatni dzień miesiąca, przy czym ostatnia rata odsetkowa miała być wymagalna w ostatnim dniu okresu kredytowania. Jako termin wymagalności kredytu określono ostatni dzień kredytowania. Prowizja z tytułu udzielenia kredytu wynosiła 0%, prowizja za gotowość 2,5% w stosunku rocznym. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m.in. w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia kredytobiorcy upadłością, z zachowaniem 7 dniowego okresu wypowiedzenia. Strony zastrzegły dla wypowiedzenia formę pisemną, pod rygorem nieważności. W treści umowy zawarto m.in. oświadczenie kredytobiorcy, że oświadcza, iż otrzymał Regulamin czynności kredytowych i zabezpieczających dla mikroprzedsiębiorstw, zapoznał się z jego treścią, potwierdził zawarte w nim upoważnienie dla banku.

Pozwany podpisał umowę kredytu. Zgodę na zwanie kredytu wyraziła małżonka pozwanego W. K..

(dowód: umowa kredytu k. 23-25).

W aneksie nr (...) z dnia 06 września 2016 r. do umowy kredytu strony zmieniły treść umowy z dnia 05 września 2016 r. Ustaliły, że bank udziela kredytobiorcy, na jego wniosek, kredytu obrotowego w rachunku bieżącym do kwoty 22.900,00 zł na okres 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy, z przeznaczeniem na finansowanie działalności bieżącej na zasadach określonych w umowie oraz w Ogólnych warunkach kredytowania klientów instytucjonalnych w (...) S.A. z siedzibą w W., których odbiór potwierdza. Oprocentowanie kredytu było zmienne i ustalane w oparciu o stopę referencyjną WIBOR 3M, zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku. Okres stabilizacji oprocentowania wynosił 3 miesiące. Prowizja z tytułu udzielenia kredytu wynosiła 0%, prowizja za gotowość 2,5% w stosunku rocznym. Wszelkie płatności wynikające z umowy miały być dokonywane przez obciążenie rachunku bieżącego. Pozwany zobowiązał się dokonać spłaty kredytu w dniu 04 września 2017 r. Odsetki od kredytu za dany miesiąc kalendarzowy, naliczane do dnia poprzedzającego dzień spłaty miały być pobierane przez bank ostatniego dnia każdego miesiąca, przy czym jeżeli termin spłaty kredytu przypadał przed końcem okresu odsetkowego, odsetki miały być uregulowane w dniu spłaty kredytu. Strony ustaliły, iż od niespłaconego kredytu bankowi przysługują podwyższone odsetki

w wysokości 1,5 stopy oprocentowania kredytu obowiązującej w okresach, za które odsetki miały być naliczane. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m.in. w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia kredytobiorcy upadłością, z zachowaniem 7 dniowego okresu wypowiedzenia. Strony zastrzegły dla wypowiedzenia formę pisemną, pod rygorem nieważności.

Pozwany podpisał aneks do umowy kredytu. Zgodę na zwarcie aneksu wyraziła małżonka pozwanego W. K..

W dniu 08 września 2016 r. strony podpisały aneks nr (...) do umowy kredytu, dotyczący sposobu wyliczania miesięcznych wpływów pozwanego na rachunek bieżący.

(dowód: aneks nr (...) do umowy k. 26v-29, aneks nr (...) do umowy k. 25v-26).

Aneksem nr (...) z dnia 04 września 2017 r. strony wydłużyły okres kredytowania do dnia 04 października 2017 r. Do tego dnia pozwany zobowiązał się dokonać jednorazowej spłaty kredytu.

Pozwany podpisał aneks do umowy kredytu. Zgodę na zwarcie aneksu wyraziła małżonka pozwanego W. K..

(dowód: aneks nr (...) do umowy k. 30).

W aneksie nr (...) z dnia 29 września 2017 r. strony wydłużyły okres kredytowania na 12 miesięcy od daty jego zawarcia, z przeznaczeniem na finansowanie gospodarstwa rolnego pozwanego. Strony ustaliły, że oprocentowanie kredytu jest zmienne i stanowi WIBOR 3M zaokrąglony do drugiego miejsca po przecinku, powiększony o marżę banku w wysokości 6 punktów procentowych. Prowizja z tytułu udzielenia kredytu wynosiła 687,00 zł, zaś prowizja za gotowość od niewykorzystanej kwoty kredytu 2,5% w stosunku rocznym. Termin spłaty odsetek został określony na pierwszy dzień każdego miesiąca. Pierwsza rata kredytu w wysokości 1.900,00 zł miała być płatna w dniu 20 listopada 2017 r., kolejne 10 rat w kwocie po 1.900,00 zł płatnych w terminie do 20 dnia każdego miesiąca w okresie od 20 grudnia 2017 r. do dnia 20 września 2018 r., ostatnia rata w wysokości 2.000,00 zł płatna w dniu 29 września 2018 r. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m.in. w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia kredytobiorcy upadłością, z zachowaniem 7 dniowego okresu wypowiedzenia. Strony zastrzegły dla wypowiedzenia formę pisemną, pod rygorem nieważności. W treści umowy zawarto m.in. oświadczenie kredytobiorcy, że oświadcza, iż otrzymał Regulamin czynności kredytowych, zapoznał się z jego treścią przed podpisaniem umowy oraz potwierdził zawarte w nim upoważnienie dla banku.

Pozwany podpisał aneks do umowy kredytu. Zgodę na zwarcie aneksu wyraziła małżonka pozwanego W. K..

(dowód: aneks nr (...) do umowy k. 31-32).

Na dzień 12 września 2018 r. zadłużenie pozwanego wynosiło 3.460,00 zł z tytułu należności głównej oraz 205,46 zł z tytułu odsetek.

(dowód: historia rachunku k. 37-48).

W dniu 03 grudnia 2018 r. bank sporządził ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 3.509,65 zł w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytowej i skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Wezwanie zostało nadane na adres pozwanego w urzędzie pocztowym w dniu 06 grudnia 2018 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 33, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 34-36).

Pismem z dnia 16 stycznia 2019 r. reprezentująca powoda kancelaria prawna poinformowała pozwanego, że jego należność wobec banku wynosi 3.612,01 zł i wynika

z umowy o kredyt w rachunku bieżącym nr (...).

(dowód: pismo k. 49, pełnomocnictwo k. 50).

Z dniem 01 kwietnia 2019 r. uległa zmianie nazwa powoda na (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

(fakt bezsporny).

Pozwany miał wiele kredytów bankowych. Prowadził działalność rolniczą i posiłkował się nimi. Na skutek złego stanu zdrowia zrezygnował z prowadzenia działalności gospodarczej. Zaprzestał również spłacania zaciągniętych zobowiązań. Obecnie wraz z żoną mieszka u syna i pozostaje na jego utrzymaniu.

(dowód: zeznania świadka E. K. k. 88v, e-protokół rozprawy z dnia 25.06.2020r. 00:02:20-00:10:50).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty przedłożone przez stronę powodową do akt sprawy oraz zeznania świadka E. K..

Sąd w całości dał wiarę dokumentom załączony do akt przez powoda, poza historią rachunku. Ich wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu, nie były też kwestionowane przez pozwanego. Przy czym Sąd ustalając stan faktyczny miał na uwadze oczywista omyłkę dotyczącą daty zawarcia przez strony umowy kredytowej będącej przedmiotem sporu.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął historię rachunku klienta przedłożoną przez pełnomocnika powoda, gdyż nie stanowiła ona dokumentu w rozumieniu art. 245 kpc, zgodnie z którym dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Miał na uwadze, że historia ta nie była opatrzona podpisem ani pieczęcią osoby, która go sporządziła, co dyskwalifikuje ją jako podstawę do czynienia ustaleń przez faktycznych przez Sąd.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka E. K.. Były one spontaniczne, spójne i logiczne. Nie zostały również zakwestionowane przez strony procesu (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc). Co prawda świadek ten nie miał wiedzy dotyczącej umowy kredytowej będącej przedmiotem sporu, jednakże jednoznacznie zeznał, że na skutek złego stanu zdrowia pozwany zrezygnował z prowadzenia działalności gospodarczej i zaprzestał spłacania zaciągniętych zobowiązań.

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2020 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, albowiem prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawił się. Jego pełnomocnik oświadczył, iż pozwany miał gorączkę. Jednakże w okresie od zamknięcia rozprawy do ogłoszenia wyroku nie przedłożył zaświadczenia o stanie zdrowia pozwanego od biegłego lekarza sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe poprzez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast w myśl ust. 2 powołanej regulacji umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: 1) strony umowy; 2) kwotę i walutę kredytu; 3) cel, na który kredyt został udzielony; 4) zasady i termin spłaty kredytu; 4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu; 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany; 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu; 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty

kredytu; 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych; 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje; 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut nieistnienia roszczenia wskazując, że nie zawierał z powodem umowy kredytowej będącej źródłem wierzytelności dochodzonej pozwem. Na poparcie tej okoliczności zaoferował zeznania świadka E. K. oraz własne przesłuchanie.

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej

z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (tak uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00).

Przepisy art. 6 kc i art. 232 kpc wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola Sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należytych terminach.

Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności

w sferze dowodowej – Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 kc – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych

z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2009 r. sygn. akt III CSK 341/2008 i co nie budzi wątpliwości w praktyce orzeczniczej, twierdzenie pozwanego, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie jest skuteczne. Fakty i dowody związane

z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany się nie zgadza, powinien on wskazać, jeżeli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej, czego w niniejszym postępowaniu bezsprzecznie pozwany nie uczynił. Zaprzeczenie wszystkiemu nie jest więc skuteczne i nie powoduje, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sporu fakty stają się sporne i jako takie wymagają dowodu. Strona pozwana pragnąc zaprzeczyć twierdzeniom pozwu winna więc poza ogólnikowym stwierdzeniem, że powódka nie udowodniła swojego roszczenia, podnieść także kontrargumenty wskazujące, co jest powodem rzeczonoego zaprzeczenia, a co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Nadto, jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. (sygn. akt II CSK 22/07) każda ze stron jest obowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 kpc i art. 210§2 kpc). Obowiązek ten aktualizuje się zwłaszcza w sytuacji, gdy przedmiotem twierdzeń jednej ze stron są liczne okoliczności. Strona powinna wówczas wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś zaniechanie strony w tym zakresie daje Sądowi możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 kpc, zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu zakreślenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego.

Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210§2 kpc. Powyższe wynika stąd, że w procesie cywilnym kluczowym zagadnieniem jest określenie, które fakty są między stronami sporne, a w konsekwencji wymagające udowodnienia. Stąd też nie można składając sprzeciwu od nakazu zapłaty twierdzić, że nie zgadza się z pozwem, gdyż powód nie udowodnił swojego roszczenia. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany nie zgadza się, powinien on bowiem wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji.

Na poparcie swojego stanowiska powód przedłożył podpisaną przez pozwanego umowę kredytu wraz z aneksami, historię rachunku bankowego pozwanego, a także wezwanie do zapłaty oraz dowód ich nadania na adres pozwanego w urzędzie pocztowym.

W myśl przytoczonych przepisów, w następstwie twierdzeń i dowodów złożonych przez powoda, to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia faktów udowadniających brak istnienia wymagalnego roszczenia objętego pozwem. Zaniechanie możliwości obrony poprzez wskazywanie dowodów mających służyć uwolnieniu się od odpowiedzialności działa na niekorzyść pozwanego.

W realiach przedmiotowej sprawy podkreślić należy, iż w toku procesu pozwany nie podjął żadnej aktywności w formie wniosków dowodowych celem podważenia roszczenia powoda, poza wnioskiem o przesłuchanie w charakterze świadka E. K.. Zaś jak już wyżej wspomniano, na podstawie jego zeznań nie można było czynić żadnych ustaleń dotyczących umowy będącej przedmiotem sporu poza okolicznością, że pozwany miał wiele kredytów oraz że na skutek złego stanu zdrowia zrezygnował z prowadzenia działalności gospodarczej, a także zaprzestał spłacania zaciągniętych zobowiązań. Zaś sam pozwany, dwukrotnie wezwany do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i skutków z art. 6 kc nie stawiał się na terminie rozprawy wyznaczonym celem rozpoznania sprawy.

W procesie związanym z wykonaniem umowy kredytu powód był zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę kredytu spełniającą wymogi określone w Prawie bankowym a także, że oddał do dyspozycji pozwanego na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel. Na powyższą okoliczność powód przedłożył podpisaną przez pozwanego umowę wraz z aneksami, z których bezpośrednio wynikają prawa i obowiązki stron oraz historię rachunku bankowego pozwanego. Pozwany podpisał treść umowy i aneksów, akceptując zawarte w nich warunki.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż jedynym zarzutem pozwanego był zarzut niezawierania umowy kredytowej z powodem. Pozwany jednocześnie nie zakwestionował prawdziwości swojego podpisu, postawienia objętej umowa kwoty do jego dyspozycji, wysokości zobowiązania, ani prawidłowości jego rozliczenia.

Tym samym Sąd uznał, iż powód wykazał roszczenie objęte pozwem co do zasady i co do wysokości. Pozwany zaś nie wykazał, by wywiązał się z tej umowy i spłacił kredyt zgodnie z jej postanowieniami. Wręcz przeciwnie, słuchany na

jego wniosek świadek E. K. zeznał, o czym kilkakrotnie była już mowa wyżej, że w związku ze złym stanem zdrowia pozwany zaprzestał spłaty zaciągniętych kredytów. Na marginesie tylko należy podnieść, że pozwany zawarł umowę z poprzednikiem prawnym powoda bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.. Zaś dniem 01 kwietnia 2019 r. uległa zmianie nazwa powoda na (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości.

O skapitalizowanych odsetkach od niespłaconego kapitału Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 482§1 kc.

Powód nie domagał się zasądzenia odsetek od dochodzonej należności, zatem Sąd o nich nie orzekał.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Stosownie do powołanego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw

i celowej obrony. Wskazana regulacja ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98§2 i 3 kpc statuują niezbędne koszty procesu. Stosownie do §3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony pozwanej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 kpc znajduje art. 99 kpc, zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zawraca się koszty

w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Na koszty procesu w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu

w kwocie 46,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Pozwany przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 963,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł

w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława